

WIECZÓR JANA PAWŁA II

Spotkanie w rodzinach i w kościołach

2 lipca 2005

1

Drodzy Bracia i Siostry!

W pierwszą sobotę kwietnia 2005 roku, o godz. 21.37, Ojciec Święty Jan Paweł II odszedł do Pana. Cały świat poruszony był świadectwem jego wiary wyrażonej w znoszeniu cierpienia, nieustającej modlitwie, sposobie przeżywania ostatnich chwil życia. Wieczór ten wpisał się na stałe do kalendarza wszystkich, którym bliska była osoba Ojca Świętego. Stał się iskrą, która zapaliła ludzkie serca wdzięcznością za Papieża i pragnieniem trwania na wskazanej przez niego drodze.

W tamtych dniach świat zatrzymał się w biegu. Przywódcy narodów i przedstawiciele religii wraz z rzeszami pielgrzymów zgromadzili się przy trumnie Papieża w Rzymie, a w kościołach, na placach i w domach rodzinnych jednoczyli się z nimi mieszkańcy ziemi. Dla wiernych naszej Archidiecezji wielkim wydarzeniem był Biały Marsz i Eucharystia na Krakowskich Błoniach z udziałem miliona osób. Trwaliśmy na modlitwie pod oknem Kurii, skąd do nas przemawiał, i w kościołach, gdzie się z nami modlił. Trzymaliśmy w dłoniach zapalone świece – światło Chrystusa, znak naszej wiary, sięgającej poza granicę śmierci.

Minęły już prawie trzy miesiące od tych niezwykłych przeżyć. Życie zaczęło wracać do zwykłego porządku. Weszliśmy w rytm codziennych obowiązków. Jednak tamte wydarzenia pozostawiły ślad w naszych serach. Więcej w nas zdolności do refleksji, więcej przekonania, że potrafimy godnie żyć, więcej gorliwości w modlitwie. W takim klimacie wyrażamy na różne sposoby wdzięczność Panu Bogu za dar Jana Pawła II. Dojrzewa również przekonanie, że potrzebne są spotkania, które będą o Papieżu przypominać i pomagać nam zgłębiać jego nauczanie.

Przez wiele lat dniem modlitwy za Ojca Świętego był 16. każdego miesiąca. Nie zapomnimy o tym dniu, gdyż przypomina wybór kardynała Karola Wojtyły na Stolicę Piotrową. Jednak w naszej tradycji wspominamy bliskich głównie w dniu ich narodzin dla nieba. Jan Paweł II przeszedł z tego świata do domu Ojca na granicy dwóch szczególnych dni. W rytmie kalendarza świeckiego trwała jeszcze sobota, dzień poświęcony Maryi, a w porządku kalendarza liturgicznego rozpoczęło się już świętowanie niedzieli. Była to Niedziela Miłosierdzia! W ten sposób Bóg położył pieczęć na życiu i posłudze Jana Pawła II, pieczęć wskazującą równocześnie na Maryję i na tajemnicę miłosierdzia.

Przyjmijmy więc wieczór pierwszych sobót miesiąca za stały termin naszych spotkań przy Janie Pawle II. Bądźmy blisko Papieża, jak byliśmy blisko 2. kwietnia 2005 roku. Intencją Mszy świętej i spotkań rodzinnych obejmijmy sprawę jego beatyfikacji.

Zapraszam serdecznie wszystkich: rodziny i wspólnoty, młodzież i dzieci, osoby samotne i chorych, do wspólnego przeżywania „Wieczorów Jana Pawła II”. W każdą pierwszą sobotę miesiąca, na czas od 21.00 do 21.37, przerwijmy zwykłe czynności. Niech to będzie dla nas święta godzina wdzięczności i nadziei. Zgromadźmy się w mieszkaniach lub kościołach, by trwać na modlitwie z Maryją i rozważać nauczanie Ojca Świętego. Niech księga Pisma Świętego i żywy płomień świecy jednoczą nas wokół Boga bogatego w miłosierdzie, niech przypominają nam postać Jana Pawła II i pomagają budować wzajemne zaufanie.

Bp Jan Zając

PROGRAM WIECZORNEGO SPOTKANIA

Pierwsza sobota miesiąca to dzień poświęcony czci Niepokalanego Serca Najświętszej Maryi Panny. Wiele osób uczestniczy w tym dniu w Eucharystii i modli się w sposób wskazany przez Matkę Bożą w czasie fatimskich objawień. Ten maryjny klimat pierwszej soboty zachowajmy także w czasie spotkania, które nazwaliśmy „Wieczorem Jana Pawła II”. Niech program wieczoru obejmie modlitwę do Matki Bożej, refleksję nad nauczaniem Jana Pawła II, a także spełnienie gestów, które pomagają pokonywać dzielące ludzi bariery i zbliżyć się do siebie.

Oto sugestie dotyczące poszczególnych części spotkania. Można je dostosować do warunków danej rodziny i wspólnoty gromadzącej się w kościele.

WPROWADZENIE

1. Spotkanie rozpoczyna się modlitwą w ciszy. Kierujemy swoje myśli w stronę „okna w domu Ojca niebieskiego”, w którym, według określenia papieża Benedykta XVI, *stoi Jan Paweł II* i uczestniczy w naszych przeżyciach:

- a. **W domu.** Rodzina zapala świecę. Przypomina ona światła, które wszędzie paliły się w dniach śmierci i pogrzebu Papieża. Teraz jej płomień będzie dla nas także znakiem *ognia miłosierdzia*, który Bóg chce rozpałać w sercach i który mamy nieść światu.
- b. **W kościele.** Światła są wygaszone. Przed godz. 21.00 wyrusza w ciszy procesja do ołtarza. Kapłan niesie Pismo Święte. Umieszcza je na ołtarzu obok świec. Podczas Apelu zapala się światła.

2. O godz. 21.00 rozpoczyna się śpiew Apelu Jasnogórskiego. Po nim zebrani czytają znak krzyża. Następnie prowadzący przypomina wszystkim, dlaczego dziś się zgromadzili i wprowadza w temat spotkania. Tę część kończymy modlitwą „Pod Twoją obronę”.

JAN PAWEŁ II – NAUCZYCIEL PRAWDY

3. Odczytujemy fragment Pisma Świętego oraz wybrany tekst z nauczania Jana Pawła II. W pierwszym spotkaniu możemy odczytać fragment Ewangelii, którego wysłuchaliśmy w dniu pogrzebu Papieża (J 21, 15-19), a także wybrane myśli z wygłoszonej wtedy homilii kard. J. Ratzingera. Oto jej fragmenty:

„Nie wyście mnie wybrali, ale ja was wybrałem i ustanowiłem was po to, abyście szli i owoc przynosili i aby owoc wasz trwał” (J 15,15). Drugie zdanie to: „Dobry pasterz daje swoje życie za owce” (J 10, 11). I wreszcie: „Jak Ojciec mnie umiłował, tak i ja was umiłowalem. Trwajcie w mojej miłości” (J 15,9). W tych trzech zdaniach dostrzegamy całą duszę naszego Ojca Świętego. On naprawdę szedł wszędzie i niestrudzenie, by przynosić owoc i to owoc trwały. „Wstańcie, chodźmy!” to tytuł jego przedostatniej książki. „Wstańcie, chodźmy!” – tymi słowami obudził nas z wiary zmęczonej, snu uczniów, tych z wczoraj i tych współczesnych. „Wstańcie, chodźmy!” mówi dziś także nam. Ojciec Święty był kapłanem aż do głębi, bowiem oddał życie Bogu za swoje owce, za owce całego świata, w codziennym darze służby Kościołowi, a zwłaszcza w trudnej próbie ostatnich miesięcy /.../.

Możemy być pewni, że nasz ukochany Papież stoi teraz w oknie domu Ojca, patrzy na nas i nam błogosławi. Tak. Błogosław nam, Ojcze Święty. Twą drogą duszę polecamy Matce Bożej, Twojej Matce, która każdego dnia kierowała tobą i teraz poprowadzi cię ku wiecznej chwale swego Syna, Jezusa Chrystusa, naszego Pana”.

4. Odczytane teksty skłaniają do refleksji. Można ją prowadzić najpierw indywidualnie pozostając w chwili ciszy, a następnie wraz z innymi:

a. **W domu.** W czasie rozmowy warto postawić pytania: Jak przeżyłem dni śmierci i pogrzebu Ojca Świętego? Jak rozumiem słowa kard. J. Ratzingera, który powiedział, że Papież „obudził nas z wiary zmęczonej, snu uczniów”? Jakie przeżycia budzi we mnie obraz Papieża stojącego w oknie domu Ojca?

b. **W kościele.** Kapłan lub osoba świecka prowadzi rozważanie.

5. Po rozważeniu wybranych tematów następuje wspólna modlitwa. Może nią być odmówienie koronki do Miłosierdzia Bożego albo tajemnicy różańcowej (wiele rodzin odmawia razem cząstkę różańca). Wyróżnioną intencją jest prośba o beatyfikację Ojca Świętego Jana Pawła II.

JAN PAWEŁ II – APOSTOŁ POJEDNANIA

6. Wspólna modlitwa i przypomnienie słów Ojca Świętego, rozważanie i rozmowa, pomagają nawiązywać głębsze więzi między ludźmi. Pomagają spotkać się we wzajemnym zaufaniu, tak jak potrafiliśmy się spotykać i okazywać sobie życzliwość, gdy łączyła nas radość z obecności Ojca Świętego, a później troska o jego życie i ból odejścia. Dlatego gdy zbliża się godzina 21.37, staramy się zawiązać krąg jedności. Jedność tę możemy wyrazić na wiele sposobów, tak jak jest to możliwe w danej rodzinie czy wspólnocie zgromadzonej w kościele.

Oto jedna z propozycji:

- a. *Akt skruchy*. W chwili ciszy przypominamy sobie, co nas dzieli, co jest przeszkodą w relacjach z Panem Bogiem i ludźmi, zwłaszcza najbliższymi. Zwracamy się w sercu do Boga z prośbą o przebaczenie i o umiejętność przebaczenia innym.
- b. *Znak pokoju*. Może nim być życzliwe spojrzenie, podanie ręki, serdeczny uścisk, dobre słowo.
- c. *Modlitwa za oddalonych od siebie*. Modlimy się, głośno lub w milczeniu, za wszystkich, z którymi jeszcze nie umiemy się pojednać i za tych, którzy cierpią z powodu niezrozumienia i niesprawiedliwości, konfliktów i wojen.
- d. *Wspólna modlitwa „Ojcze nasz”*. Prośby o pokonanie istniejących między ludźmi podziałów kończymy wspólną modlitwą do Boga, który jest naszym Ojcem. Można tę modlitwę śpiewać lub odmawiać trzymając się za ręce.

ZAKOŃCZENIE

7. Prowadzący przypomina wszystkim wybraną myśl z niedzielnej liturgii i zachęca wszystkich do dobrego przeżycia Dnia Pańskiego. Może to uczynić tymi lub podobnymi słowami:

W sobotni wieczór, 2 kwietnia 2005 roku, Ojciec Święty Jan Paweł II uczestniczył w Eucharystii, która już była celebracją liturgii niedzielnej. My także weszliśmy już w klimat tego świętego dnia. W czasie Mszy świętej usłyszymy słowa Jezusa: „Uczcie się ode Mnie, bo jestem łagodny i pokorny sercem” (Mt 11, 25-30). Starajmy się być blisko Jezusa i naśladować Go w codziennym życiu. Niech Bóg da wszystkim dobrą niedzielę.

8. Spotkanie kończy się znakiem krzyża (lub błogosławieństwem, jeśli jest obecny kapłan). Można także zaśpiewać pieśń.

Opracował zespół pod kierunkiem Ks. Stanisława Szczepańca.

Wydawnictwo św. Stanisława BM Archidiecezji Krakowskiej, ul. Straszewskiego 2,
tel. 012/429 52 17, 62 88 218, e-mail: wydawnictwo@diecezja.krakow.pl.

Teksty „Wieczorów Jana Pawła II” dostępne są także na stronie internetowej:
www.diecezja.krakow.pl.